

За тях е важно децата им да бъдат приети като културни и образовани хора
Маргарита, р. 2002

Животът ми в училище е съвсем нормален. Аз едно момиче в класа, която съм от малцинството. Била съм от първи до трети клас сама, без приятели в класа – роми, общувала съм само с българи от класа. Приятелите ми са от класа и момичета и момчета. Държат се с мен подобаващо. Нормално, дори някой се отнасят по-добре отколкото с другите. Имат ми доверие и ме мислят за много добър приятел. Отнасят се с мен така сякаш не ме мислят за циганка. Никога не са ме обиждали за нещо свързано с етноса ми. Не мога да отреча, че съм имала проблеми макар и малко. Но никога не съм била обиждана по унизителен начин. Затова съм им благодарна и се отплащам като им помагам във всяко едно отношение, най-вече свързано с домашни и други подобни.

За мен училището е много важно. Както за мен така и за моето семейство, те държат за завърша отлично и да уча след 12 клас. Надявам се да оправдая тяхното доверие и да се представям добре в училище, защото за мен това е най-важното на този етап.

Отношенията ми дори с познатите хора около мен са напълно подобаващи. Вкъщи говоримият език е българския и с всички, с които общувам, говоря на този език. Научена съм от ранна възраст да говоря правилно и много добре, без да бъркам думите и езиците. Не съм говорила дори и със семейството ми на ромски, защото в моето семейство няма подобни неща. Родителите ми са хора, които се отнасят с мен и сестрите ми така, че ние да се чувстваме по-добре, отколкото другите деца от махалата. Защото за тях е важно децата им да бъдат приети като културни и образовани хора.